

במדינה

(המשך מעמוד 26)

רשלו כלל בקביעת האבחנה, וכי פעלו על סמך קביעות רופאי בית החולים דונולו. דונולו, מצידו טען כי קיימות סיבות רפואיות אחרות, בנוסף לאוטם בשריר-הלב, המצריכות אישפוזו של חולה, וכי במקרה של חשד למחלה מסוג זה, המנוחה היא תנאי להבטחת בריאות שלומו של החולה. המסקנה: מנוחתו הממושכת של מורחיו — רק הועילה לבריאותו.

תל-אביב

המורד

הואשם בשוחד

בכתב-האישום שהוגש נגדו, הואשם אבי-רהם גינדיל (45) פקח בעיריית תל-אביב, בקבלת שוחד בחמישה מקרים, בין היתר על-ידי קבלת ירקות מרוכלים בשוק מבלי לשלם, וכן בהעסקת רוכלים בבניית חדר נוסף בביתו — שוב מבלי לשלם. מספר על כך הכוס של סקחי תל-אביב, יעקב קנר: „הגיעו אלי תלונות על גינדיל, העברתי אותם למשטרה, והיא פעלה.“

הבוס נפגע. מספר את גירסתו שלו, גינדיל: לפני שמונה חודשים נערכה בענף אצלנו הביתה של מפקחים. כחבר החזקה היוזמת, נבחרתי אני, מתפקידי היה לבוא במו"מ עם

מפקח גינדיל
ירקות וחזירים

הנהלת העירייה בקשר לתביעות של ה-פקחים.

ביום השני של השביתה הגיע למטה ה-שוכנים יעקב קנר, לשעבר מפקד משטרת מחוז תל-אביב. הוא ניסה לשכנע אותנו לחזור לעבודה. העובדים באמצעותי סירבו לנהל איתו מו"מ, ורשו לנהל את המו"מ עם אחד מחברי הנהלת העירייה. קנר נפגע מחוסר הסכמתי לנהל את המו"מ איתו. מאז הוא לא דיבר איתי אף פעם. אפילו שלום הוא לא היה אומר לי.

עד כאן, סיפורו של גינדיל. **הבנייה הפכה לשוחד.** לאחר חוד-

שים מספר, ממשיך גינדיל ומספר, פנה לי יעקב משיח ולמוריס חזון, שני רוכלים ב-שוק שכונת-התקווה, ביקש מהם לבנות בשבילו חדר נוסף בביתו. בטרם נסתיימה העבודה, הגיעו שוטרים לביתו — ועצרו אותו ואת שני הפועלים. „לא ידעתי מה זה יכול להיות“, אומר גינדיל. „אומנם לא היה לי רשיון לבניית החדר הנוסף, אבל בעניינים כאלו מטפלים תמיד פקחים של עיריית תל-אביב, לא שוטרים. הביאו אותי למשטרה — ושם האשימו אותי בקבלת שוחד.“

„לא הסכמתי לשתף איתם פעולה. הודעתי שכל מה שיש לי לומר, אומר בבית-המשפט. רק ביקשתי לדבר עם עורך-הדין שלי, חיים קאזיס.“

מורד. טוען גינדיל: „זה הכל נקמה של קנר. הכל זה כדי לנקום בי על מה שהיה בזמן השביתה.“

מגיב קנר: „זה נכון שפניתי למטה ה-שוכנים וניסיתי לשכנע אותם לחזור לעבודה. הסברתי להם שכדי לשבות הם צריכים לפנות לועד עובדי עיריית תל-אביב. את המו"מ צריך היה לנהל לא גינדיל — כי אם החזק הקבוע של המחלקה. הם פשוט התמרדו.“

אזהרה

(המשך מעמוד 11)

שיטתי מובהק ואופייני. קדמה לה קבוצה זעירה אחרת, גורי זאבים, בקאמפוס הירוק שלמי. (משום מה יש לפאשיסטים בכל העולם נטייה לחיות-טרף רצחניות, המעריצות חלחלה בזכרון האנושי.)

הדבר מעמיד את בית"ר של תנועת חרות במצב קשה. האירי גון צריך להתחרות, כי יש דליפה של חבריו אל אירגונים קיצוניים. משום כך שותק מנחם בגין. בעבר התפאר לא פעם כי לעולם אינו מכנה יהודי בשם „אוייב“, אלא רק בשם „יריב“. הוא התנאה, בצדק, בכך שמנע מעשי-אלמות נגד יהודים כראשי-המחללה, גם בימי הסיוון. עכשיו ממלא בגין את פיו מים, למרות שהוא יודע שהתופעה החדשה עלולה לנפץ לרסיסים את התדמית החדשה שבנה לעצמו ולמפלגתו בימי שבתו בממשלה.

תדמית זו חיונית לכל התקדמות של תנועת-החרות בחברה הישראלית. אולם בגין חושש, כנראה, להתיצב מול הקיצוניות החדשה שפשטה בשורות הנוער שלו. אולי הוא מתגעגע לתדמית הקודמת, מימי הפגנת-השילומים ומסעיה-האופנועים, שכימעט סתמו את הגולל על הקאריירה הפוליטית שלו. ואולי הוא חושש שהופעה מתונה שלו עלולה להעלות לגדולה את עזר וייצמן, אדם שסיגנונו האישי הבלתי-מרוסן מתאים הרבה יותר לקבוצת-השוליים האלימות.

כך או אחרת — יש כעת סחף בשורות חרות ובית"ר. קבוצות-השוליים הופכות לגורם מסוכן, למרות מימדיהן הזעירים.

האזרח הישראלי רואה את הסיסמות, המלככות את קירות הבתים, בתי-הכנסת ואולמי-התכנסות: „חברון עברית! התעלה — קו בטחון! כל נסיגה אסון!“

בקאמפוסים נפוצו סיפורים הרבה יותר חמורים. סיפור אחד מספר על סטודנט שמאלני בחיפה שהוכה באכזריות, ולא העז להתלונן במשטרה — למרות שהכיר את מתקפיו, פושעים-נמלטים של הליגה מאר-צות-הברית. אנשי הליגה אף ליווהו ל-משטרה, כדי שיכריז שם שאין לו תלונה.

זהו אוויר-הפחד — תופעה חדשה בישראל.

סיפור אחר, אף הוא חיפאי, מספר על „מסיבת יום הולדת“ של אחד הפושעים-הנמלטים האמריקאיים — בה חרתו חברי-הקבוצה בסכין את ראשי-התיבות של מנהיגם על ביטנה של סטודנטית, והראו אותה לאורחיהם. הסטודנטית פחדה להגיש תלונה. **זה לא פורסם. לעומת זאת פורסם סמה ה„הפגנה“ האלימה שערכו אנשי בית"ר במשרד רק"ח, שי היתה מלווה בהתפרצות, שבירת ידה של עובדת והדלקת אש.**

(גם מזה נודף ריח מוכר. קבוצות-טרור כאלה מתנפלות תמיד לראשונה על הגוף הבלתי-פופולרי ביותר. זה מתחיל ב„מלחמה בבולשביקים“, ומסתיים בשריפת-הכנסת.)

יתכן כי התופעה המראיגה ביותר היא תגובתה — או חוסר-תגובתה — של המשטרה.

מיכתב-האיום שנשלחו לאישים, ושעליהם הוגשו קובלנות רשמיות, נשארו ללא טיפול. השולחים ידועים, אך איש לא נעצר. המתפרצים למשרד רק"ח שוחררו מיד, והמשטרה סירבה אפילו לפרסם את שמותיהם (בניגוד לקטינים, שהשתתפו בהפגנה בלתי-אלימה של שייח' לפני מלון הילטון, ששמותיהם פורסמו, למען יראו וייראו).

כאן חוזרת בצורה מבהילה ממש תופעה גרמנית מן הימים ההם: שתיקת המשטרה, מוסדות-המשי פט והתביעה הכללית, מול התריעות הראשונות של הטרור, המי עניקה לטרוריסטים עצמם את ההרגשה כי „השלטון עימנו“. תופעה זו חוזרת גם בארה"ב.

התוצאה הבלתי-נמנעת היא כמובן, שהקורבנות-המיועדים יתארגנו גם הם להגנה עצמית, יצטיידו במכשירים המתאימים, ויגייבו בצורה הדרושה. כך ייפתח מעגל של טרור וטרור-נגדי, שיהרוס את החברה הישראלית.

זה קרה בגרמניה. זה קורה בי ארה"ב. זה עלול לקרות בישראל. זהו אזהרה חמורה.

הופיע!!!

מאחורי אלה
ספר הסברה מינית לצעירים
הילאליזין

דר' מ. לונצט

נגד קשקשים

- * מונע נשירת שער
- * מחזק את השורשים
- * ממריץ גידול השער

tayalysin

מוצר איכות של מעבדות Taya